

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

oktoober 2023 nr 96

SÕNA

*Ma tahan rääkida su
tunnistustest kuningate
ees ja mitte häbeneda.*

Ps 119:46

MÕTE

Oktoobri lõpul on usupuhastuspüha. Sel päeval meenutatakse luterliku reformatsiooni algust 16. saj Saksamaal, kuid Kristus kutsus kogu kirikut ja iga ristiinimest üles alati oma usku puhastama ning evangeeliumist elama.

Siiski näib, nagu tänapäeva Eestis luterlased justkui häbenevad oma usku või ei julge seda avalikult välja näidata. "Usk on isiklik asi", öeldakse tihti. Õige, peabki isiklik asi olema, kuid see ei tähenda, et ma seda väljendada ei võiks ja häbeneda pole siin midagi! Miks ma ei peaks avalikult välja näitama seda head, mida ma olen juba kätte saanud?

PALVE

*Issand Kristus, anna meile
kõigile meelegi kindlust mitte
varjata, vaid julgeda
tunnistada oma usku, mida
Sina oled äratanud! Aamen*

Oktoober - vaimse tervise kuu.

ALBERT EINSTEIN: "Universum on üks tervik. Kust otsida Jumalat?"

II osa

Pärast 1915 aastat keskendus Albert Einstein (1879-1955) kvantfüüsika arendamisele. Ta nimetas füüsikat üheks loodusteaduste haruks ning julgustas ka noori inimesi sellesse rohkem panustama. Alates 1917 aastast hakkas Einstein sõnastama kvantfüüsika ja kvantmehaanika struktuure ja leidis, et universum on üks tervik, et see eksisteerib ühel universumi nii nimetatud mudelil. Teadlasena küsis ta: Kust otsida Jumalat? Samas ei eitanud ta kunagi universumis valitsevat korrapära. See hämmastas teda.

1933 aastal, ajal, mil Saksamaal tuli võimule Adolf Hitler, viibis Einstein parjasti Ameerika Ühendriikides kvantmehaanika alasel konverentsil ega naasenud tagasi Saksamaale, kuigi ta oli Berliini Teaduste Akadeemia õppejõud. Einstein otsustas jääda Ameerikasse ja suunata oma jäägitu tähelepanu tööle valguskiirgusega seotud teadustööle. Kuni oma surmani toetas Einstein juute, kes elasid Saksamaal ja

võttis osa teadustööst või andis nõu ülikoolidele. Oma juudi päritolu ta esile ei tõstnud. Põhjuseid selleks ei pidanud kaugelt otsima.

Albert Einstein suri 18. aprillil 1955 aastal.

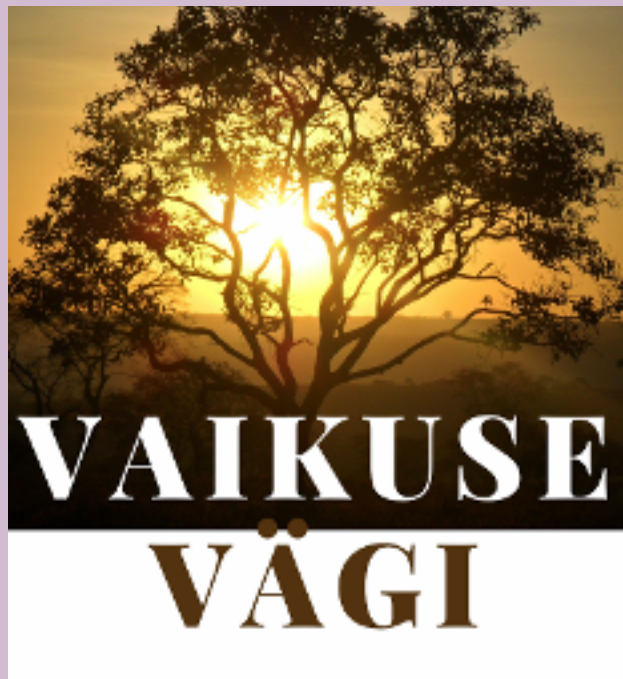
Lõpp

VAIKUSE VÄGI -
MUUSIKAMEDITATSIOON.

Jumala Sõna on hea õpetamiseks ja Jumala poole kasvamiseks, kuid see võib olla hea ka puhkamiseks.

Koguduse õpetaja kutsub osalema muusikameditatsioonil 27. oktoobril kl 18 leerimajas. Kavas ta enda loodud arvutimuusika lisaks valitud lõigud Psalmidest, mis mõeldud lõõgastuseks, enesekosutuseks ja süvenemiseks.

Tere tulemast!

Vaikuse vägi - muusikameditatsioon 27. okt kl 18 leerimajas.

Üheksas osa

Laupäeva hommikuks oli vihm lõpuks järele jäänud ja Holmide perekond võis viimaks salapärasele pööningule pilgu sisse heita. Janne oli Pihlaka talus rauasaagi laenuks küsimas käinud ja selle Vahur Pihlakas talle ka andis. Nad pusisid kolmekesi luugi luku kallal mõnda aega ning Janne läks kõõgisahulist suurt taskulampi tooma, ise vaatas ta Liisale kogu aeg otsa ja ütles viimaks:

“Ja nüüd tahad sa mulle siirast südamest väita, et meie armas memm käib oma kodus kummitamas? Liisa, sa ei usu ju ise ka seda jampsi?”

“No ausõna, ma olen ju ometi kindel selles, mida ma eile õhtul nägin!”

Vanem õde ja ema vahetasid nõutult pilke.

Siis ronisid kõik kolm järgemööda redelist üles ja vaatasid uudishimulikult ringi: katkiste jalgadega vana kiiktool, fotoalbumid, kingakarbid ja muu praht- ning kõikmõeldavates virnades ajalehed ja ajakirjad.

Ema Aune kükitas maha:

“Ma tahaks väga teada saada, mida memm arvas sellest kõigest siin saavat?”

Ta tõstis põrandalt üles ühe hiirekõrvus Eesti Looduse ajakirja ja lappas selle lehti. Siis vaatas ta lootusetul ilmel ringi ja ohkas:

“No selle kõige korda tegemiseks läheb meil küll terve homme päev. Selles võite kindel olla.”

Nüüd oli Janne ja Liis kord ohata. Janne ütles:

“Aga emps, mina hakkam protesteerima ja protesteerin väga, sest mul on esmaspäevaks Tsehovi “Daam koerakesega” kokkuvõtte teha, oma tuba vaja ära kraamida ja üldse veel, sada muud asja. Pealegi rääkis Liisa, et kohtus oma jalutuskäigul ühe hullult nunnu pimedaga poisiga, ja....”

Janne vakatas poolelt lauselt, sest Liisa oli talle kulmu kortsutades otsa vaatama jäänud.

“Mida iganes. Love is not a crime,” lisas Janne.

Nad asusid kõik kolme tööle. Ema asus sorteerima ajalehti ja ajakirju, Janne võttis ette fotoalbumid ja Liisa kinga ning kübarakarpide virnad. Liis vei teadnud, mida sellest kõigest seal pööningul üldse arvata, aga samas oli nagu hästi põnev ka. Vanad pööningud, vabrikud ja keldrid olid hiiglama põnevad kohad.

“Tüdrukud, vaadake, et te end väga tolmuseks ei tee! Ma avastasin, et meil saab pesugeel kohe otsa.

Esmaspäeval ehk jõuan pärast uue praksisega tutvumist poest läbi hüpata.”

“Emps, minu meelest ei peaks sa üldse kogu aeg sellist draamat tegema või seda jutuks võtma. See on ju selge, et kõik pööningud on tolmused. Ma ei tahaks ainult kuidagi praegu memme asemel olla, kui ta seda kõike siin praegu näeb.”

Janne oli kolm fotoalbumit endale põlvedele tõstnud. Tahtlikult või kripsutas ta nina.

Ema Aune alustas ajakirjade sorteerimist. Ta tegi seda väga hoolikalt, et ükski Eesti Looduse number vahele ei jääks. Järgmisena võttis ta ette Nõukogude Naised. Neid oli päris suur virn.

“Mind väga huvitab, mida memm mõtles selle kõigega siin peale hakata? Kellele või milleks ta sedakraami siin hoidis? Ma saaks veel aru, kui sellele oleks mingi rahaline väärtus, aga

lihtsalt niisama, tellida endale ajakirju ja jätta need siis pööningule vedelema ja tolmuma.”

“Emps, sa ei saa vist üldse aru, et mõnel asjal võib ka emotsionaalne väärtus olla. Tõed ei ole alati mustvalged,” lausus Janne. Ta pilk oli parajasti süvenenud ühte fotosse, millel seisis kaks väga noort ja imelikes riietes inimest-noormees ning neiu. Janne pani kohe tähele, et arvatavasti võisid nood sel fotol olla armunud. Kuid miks siis nii tõsised näod? Pikas mõrsjalooris ja valges leerikleidis naisterahva pilk oli suunatud otse kaamerasse. Ta huuled tundusid küll väga õrnad, kuid suu oli tõmbunud peenikeseks kriipsuks, just nagu ei kavatseks ta neid enam kunagi avada. Peig, seevastu kandis lihtsat halli ülikonda, väga kummalist valget kaelarätti ning oli mõrsjaga peaaegu ühe pikkune.

Janne ei saanud äkki aru, mis teda selle pildi juures nii väga rahutuks tegi. See oli ju vaid vana foto, just selline, mille sarnaseid leidub igas vanas albumis. Ta pööras pildi ümber ning sellele oli kirjutatud: Neitsi Maarjale pühendatud kirikus, laulatusepäeval, 1936, Väike-Maarjas.

Türdruk pilgutas silmi. Ta ei saanud enam millestki aru. See pilt tõi talle pisarad silmanurkadesse ja klombi kurku.

Tütarlaps võitles sisemuses. Ta lõi albumi pauguga kinni. Aune ja Liisa võpatasid:

“Mis nüüd?” küsis ema.

“Ah, ei midagi, millest tasuks draamat teha ja üle üldse, mulle aitab!” Janne ronis kiiresti mööda pööninguredelit alla. Ta läks oma tuppa ning lõi ukse enda järel pauguga kinni.

“Mis sellele plikale küll sisse on läinud? Liisa, kas sa mõistad ometi! Siia kolimine ei olnud kerge meile kellelegi ja su õde käitub ikka veel nagu oleks ta väike tüdruk nagu ei läheks talle kõik see siin üldse korda. Ole sina ometi mul mõistlik ja püüa aru saada.”

Ema tõstis järgmise virna ajakirju põrandale. Paki ümber oli seotud helesinine siidpael.

Kui väga tahtis Liisa emale sellel raskel ajal toeks olla, aga ta ju ei osanud kuidagi. Mõtted noore tütarlapse peas keerlesid nagu kosest alla ja tüdruk tundis sündi ema kõvasti, kõvasti kallistada. Aga ta ei suutnud püsti tõusta.

Roosa kingakarp süles jäi, ta ema pikalt vaatama:

“Ma ei tea, emps, aga ka mina ei saa Janne puhul kõigest aru, aga ta on mu vanem õde ja ma hoolin temast väga. See muidugi ei õigusta kuidagi tema käitumist antud hetkel. Ma tõesti ei tea, mida ma veel peaksin talle selgitama, kuidas talle kõike mõista andma, et hoolin temast ning kõik see tundub minevat nagu hane selga vesi. Emps, kolime ometi linna tagasi!”

Roosa kingakarbi kaas kukkus laksatusega tüdruku põlvedelt põrandale.

Järgneb...

PIIBLIVÕTI

LAIAVÖRALINE AKAATSIA

Pühakirjas on laiavõraline akaatsia üsna levinud puu. Akaatsia liikide seas leidub nii põõsa- kui puuvorme ja neid on maailmas kokku umbes 1350. Laiavõralisele akaatsiale on iseloomulik vihmarajukujuline võra. Puu tüve värvus varieerub tumehallist tumepruunini ja see muutub vanusega järjest tumedamaks. Puu on kohastunud kasvama subtroopilises või troopilises kliimas.

Laiavõraline akaatsia on levinud eelkõige Palestiina ja Aafrika aladel. Küpsenud akaatsiapuu viljad on tumepuunid, ogalised, ümarad. Liiki iseloomustab suhteliselt hea kuivusetaluvus. Kõrgemad isendid kavavad 3-6 meetri kõrguseks. Suurimad liigilised kooslused esinevad poolkõrbetes. Ökoloogiliselt suudab laiavõraline akaatsia oma juured ajada nii sügavale, et talletada neisse pinnaveest tekkinud vähemgi niiskust. Laiavõralist akaatsiat kasutatakse mitmetel elualadel. Sealhulgas parfümeeria tööstuses, kus temast saadakse väärtusliku mimoosiõli. Legendi kohaselt kasutanud seda õli Seeba kuninganna ning toonud seda kuningas Saalomonile külakostiks kaasa.

